

מתוך ילדות

כמו עושר הייתה החשיכה בחדר

שבו ישב הילד במחבוא.

וכאשר נכנסה אמא כמו בחלום

רעדה כוס בשידה השותקת.

היא חשה איך החדר חשף אותה

ונשקה את ילדה: אתה כאן?...

אז שניהם נעצו מבט חרד בפסנתר,

כי ניגנה לא פעם בערב מנגינה

בה נאחז הילד נורא עמוקות.

הוא ישב דומם לגמרי. את מבטו הגדול תלה

בידה, עמוסה בטבעת,

שחלפה על פני הקלידים הלבנים

כאילו התנהלה בכבדות בשלג.